

Töistä tuumiin on ruvettu

Kirjoittanut Hilikka Nikkonen

Nyt on lämpö laipiossa
ilman halkoin heittämättä,
pilkkehen pitelemättä,
valkian virittämättä.

Vesi virtana valuvi
ilman kaivon katsomatta,
vintillä vipuamatta,
kantokorvon kantamatta,
vesikelkan kiskomatta,
längillä läkähtymättä.

Kymmenen kyytiä kylille
kulkee päivät pääksytyksin
ilman polkuin polkematta,
roppateitä rämpimättä.

Valo valkea katossa,
taikka missä työskentelen,
pärettä pitelemättä,
ilman karbidin käryä,
öljylampun liekkumatta.

Vaan ei mieli mettä keitä,
hyvästä hyrise mieli,
vaikka työtä on vähemmän,
eikä raadanta rasita.

Ajan henki ahdistavi,
pelko jäytää mun sisintä,
mielen mustaksi tekevi.

Sodan melske kun on jossain,
kumu kuuluvi kotihin.
Vaikka on taistot kaukanakin,
muilla mailla vierahilla,
kuvat saavat silmihini:
kaikki kauhut, kärsimykset,
lapset nääntyvät nälästä,
ä idit itkun riuduttamat.

Käskee kiire, kun on töitä,
unet viepi uupunehen.
Soimaa syytös, jos on jouten,
huoli painaa huomisesta.

Töistä tuumiin on ruvettu

Kirjoittanut Hilikka Nikkonen

Väsyneinä vanhuksetkin,
yksin yössä muistoinensa,
viety perheiden parista
laitoksiin laitettuna.

Kävisi lapset katsomassa,
kaipa joskus joutaisivat,
taikka tuttava tulisi,
hymyn toisi tullessansa.

Hoitajat on uupuneita,
murtuneita taakan alle,
työtä paljon, palkka pieni,
potilaita liian kanssa,
jaksa ei ilon kyventä,
aina toisille jaella.